časopis X. Nižšie súdy zistily, že súkromní žalobcovia boli odberatelia a podporovatelia časopisu X. a smeru týmto časopisom zastávaného a že v svojom súhrne nie sú tak veľkým súborom osôb, že by zvlášte v menších obciach nebola ihneď osoba takého katolického kňaza zrejmá každému čitateľovi priemerne vzdelanému a znajúcemu miestne pomery ako taká, na ktorú sa článok svojím obsahom vzťahuje.

Lež rozsudok je tu v prvom rade postihnutý právnym omylom, lebo nižšie súdy, najmä vrchný súd má tu na mysli len priemerného čitateľa bývajúceho v sídle súkromných žalobcov a znajúceho miestne pomery. Avšak z trestného pokračovania je zrejmé, že časopis Z., v ktorom inkriminovaný článok vyšiel, je určený pre širší miestny okruh, najmä pre celé Slovensko. Mal preto byť vzatý zreteľ i na čitateľov mimo sídla súkromných žalobcov. Z obsahu inkriminovaného článku nedá sa však vyvodiť nejaký miestny vzťah zvlášte k bydlisku súkromných žalobcov.

Pokiaľ sa v inkriminovanom článku poukazuje na kňazov, ktorí podporujú taký plátok, právom namieta zmätočná sťažnosť, že odberateľ časopisu neni ešte totožný s podporovateľom časopisu a najmä nie smeru časopisom zastávaného. Jestli vrchný súd ešte zistil, že súkromní žalobcovia sú i podporovateľmi smeru zastávaného časopisom X., neprispieva obsah inkriminovaného článku ani týmto všeobecným a neurčitým spôsobom k tomu, aby sa v priemernom čitateľovi vynorily z celého okruhu osôb práve osoby súkromných žalobcov ako tých, na ktorých sa článok vzťahuje.

Najvyšší súd nemá teda za preukázané, že sa inkriminovaný článok dotknul cti práve súkromných žalobcov a že sa na nich vzťahuje, a preto obžalovaného z nedostatku tejto náležitosti skutkovej podstaty oslobodil podľa § 326, č. 1 tr. p. od obžaloby pre prečiny podľa §§ 1, 2, 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. a prestupky podľa § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z . a n. v novom znení.

Čís. 6291.

Nepřátelský úmysl ve smyslu § 152 tr. zák. je nepřímý úmysl podle druhé věty § 1 tr. zák. Stačí k němu úmysl čelící proti tělesné neporušenosti, ano i pouhý úmysl zle s někým nakládati.

Jeví-li se útoky proti témuž právnímu statku, vzniklé z jednotného zločinného rozhodnutí, místně i časově jako celek, jde o pouhé pokračování v trestném činu (delikt pokračovací), nikoli o více zvláštních trestných činů.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1938, Zm I 854/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 152 tr. z. a přestup-

kem nedokonaného lehkého ublížení na těle podle §§ 8, 411 tr. z., a to do té míry, že z rozsudku vyloučil výrok odsuzující pro přestupek podle §§ 8, 411 tr. z. a důsledkem toho i výrok o použití § 35 tr. z.; jinak zmateční stížnost zamítl.

Z důvodů:

Co se týče otázky subjektivní skutkové podstaty zločinu podle § 152 tr. z., nutno zmateční stížnosti připomenouti, že úmysl nepřátelský ve smyslu § 152 tr. z. je nepřímým zlým úmyslem podle druhé věty § 1 tr. z. a že tu podle ustáleného rozhodování stačí úmysl čelící proti tělesné neporušenosti, ano i pouhý úmysl s odpůrcem zle nakládati (rozh. č. 820, 2988 Sb. n. s.). Takový úmysl vyplývá jasně z rozsudkových zjištění, podle nichž obžalovaný do poškozeného D. nejen strčil takovým způsobem, že D. upadl na dlažbu, nýbrž také předtím třikráte hodil po něm kamenem. — — —

Naproti tomu je zmateční stížnost v právu, pokud namítá, že v souzeném případě je vyloučen jak reální, tak ideální souběh zločinu podle § 152 a přestupku podle §§ 8, 411 tr. z. Posléz uvedený přestupek spatřuje rozsudek v tom, že obžalovaný hodil třikrát kamenem po D.; leč podle rozsudkových zjištění odehrál se souzený děj tak, že obžalovaný hodil třikráte kamenem po D. a že nezasáhnuv ho přiskočil k němu a strčil do něho tak, že D. upadl na zem. Z toho vysvítá, že tyto úkony se jeví jako celek, šloť o útoky směřující v bezprostřední časové a místní souvislosti proti témuž právnímu statku, totiž proti tělesné neporušenosti D., při čemž jednotlivé útoky vyšly z jednotného zločinného rozhodnutí. Jde tu proto o pouhé pokračování v trestném činu, čili o pokračovací delikt a nelze tudíž tuto činnost rozkládati na její jednotlivé úseky a každý z nich posuzovati jako zvláštní delikt, nýbrž bylo jednotný celek podle docíleného těžkého výsledku podřaditi pouze pod skutkovou podstatu zločinu podle § 152 tr. z. (srov. rozh. č. 4580 Sb. n. s., Miřička, Trestní právo hmotné, str. 107—108, Altmann I. str. 122). Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti do té míry, že se z rozsudkového enunciátu vylučuje výrok odsuzující pro přestupek podle §§ 8, 411 tr. z., kdežto v ostatních směrech bylo zmateční stížnost jako neodůvodněnou, ba částečně jako podle zákona a tím vůbec neprovedenou podle § 288, odst. 1 tr. ř. zamítnouti.

Čís. 6292.

Skutková podstata přečinů podle §§ 1, 2 zákona o ochraně cti vyžaduje vědomí nejen o tom, že projev je způsobilý ohroziti něčí čest, nýbrž i o tom, na koho bude vztahován průměrným čtenářem.

Posléz uvedené vědomí je vyloučeno u pisatele, který jen nedopatřením označil napadenou osobu tak, že průměrný čtenář bude za napadeného pokládati jiného než toho, koho měl pisatel na mysli.